

PineBook

เทพ ปทธ ล้าง พิภพ

灵武弑九天

12

平凡魔术师 เขียน
ธนัฐญาวัล และ ปะการังสีเพลิง แปล
LingFeiLong วาด

บทที่ 503 ออกเดินทาง

ขุนเขาทอดยาวเรียงราย สัตว์ป่าดุร้ายออกมาเพ่นพ่านอยู่
เนืองๆ ส่งเสียงคำรามกึกก้องน่าสะพรึงกลัว

บนเส้นทางระหว่างหุบเขา คนกลุ่มหนึ่งกำลังก้าวไป
ข้างหน้าอย่างเชื่องช้า คนกลุ่มนั้นก็คือพวกคุณหนูใหญ่และ
เย่หยางนั่นเอง

“เย่หยาง เจ้าโกรธท่านพ่อของข้าหรือไม่” จู่ๆ คุณหนู
ใหญ่ถามโพล่งออกมา

คุณหนูใหญ่เดินอยู่เคียงข้างเย่หยาง ในขณะที่สหายร่วม
ศึกษาคนอื่นๆ ถอยห่างออกไป

“ทำไมต้องโกรธด้วยล่ะ” เย่หยางถามด้วยความงุนงง

“ตอนที่ง่เถียนเสี่ยวทำร้ายเจ้า ข้าถูกพลังของกงเย่าซิน
กดไว้ แต่ท่านพ่อของข้ากลับไม่ช่วยเจ้า เจ้าโกรธหรือเปล่า”
คุณหนูใหญ่เอ่ยถาม

เย่หยางยิ้มเล็กน้อย สายตามองไปยังภูเขาที่อยู่ไกลออกไปเบื้องหน้า แล้วพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยว่า “ไม่โกรธหรอก ข้าเรียนรู้ที่จะพึ่งพาตัวเองมานานมากแล้ว คนอื่นจะช่วยเหลือหรือไม่ก็เป็นเรื่องของเขา”

“เจ้าเสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยเยวี่ฉี แต่ท่านพ่อของข้ากลับทำเช่นนี้ เจ้าไม่รู้สึกแค้นเคืองเลยหรือ” คุณหนูใหญ่ถามเสียงเบา

“การที่ข้าช่วยเยวี่ฉีเป็นความตั้งใจของข้าเอง ไม่ได้ทำเพื่อต้องการสิ่งตอบแทน กระทำการเพื่อตอรอง ข้าไม่ชอบ” เย่หยางส่ายศีรษะ

คุณหนูใหญ่มองเย่หยางผ่านผ้าคลุมหน้าอยู่นาน จึงเอ่ยขึ้นมาว่า “เย่หยาง เจ้าเป็นคนดีจริงๆ”

เย่หยางหัวเราะ “คุณหนูใหญ่เข้าใจผิดแล้ว จริงๆ ข้าเป็นคนเลวมาก ชีวิตที่ตายด้วยน้ำมือของข้าน่าจะมากกว่าจำนวนคนที่ท่านเคยพบเจอมาด้วยซ้ำ เชื่อไหมล่ะ”

คุณหนูใหญ่หัวเราะออกมา เสียงหัวเราะสดใสกังวานราวกับเสียงไข่มุกน้อยใหญ่ร่วงหล่นลงบนจานหยก ชวนให้รู้สึกสบายใจอย่างบอกไม่ถูก

“ข้าไม่เข้าใจเจ้าเลยจริงๆ คนอื่นมีแต่จะอวดว่าตัวเองเป็นคนดี แต่เจ้ากลับกลัวว่าคนอื่นจะไม่รู้ว่าเจ้าเป็นคนเลว”

เสียงหัวเราะของนางทำให้เย่หยางรู้สึกใจสั่น แม้จะมองไม่เห็นใบหน้าของนาง แต่ลำพังแค่เสียงหัวเราะก็ทำให้หัวใจของเย่หยางแทบจะละลายแล้ว

“เสียงหัวเราะของคุณหนูใหญ่ไพเราะมาก พวกข้าในฐานะสหายร่วมศึกษาได้ยินเสียงหัวเราะของท่านทุกวัน รู้สึกเหมือนได้ฟังเสียงระฆังในยามเช้า จิตใจแจ่มใส วิถีเชียนไหลลื่น การฝึกตนจะต้องก้าวหน้าขึ้นอย่างรวดเร็วแน่นอน” เย่หยางชื่นชม

ใบหน้าของคุณหนูใหญ่แดงเรื่อ “ข้าเพิ่งชมว่าเจ้าเป็นคนดี คิดไม่ถึงเลยว่าเจ้าจะเป็นพวกกะล่อนปลิ้นปล้อน ไม่รู้ว่ามีสตรีถูกเจ้าหลอกลวงไปมากน้อยแค่ไหนแล้ว”

เย่หยางนึกถึงบรรดาคนรักของเขาขึ้นมาทันที ในใจอดไม่ได้ที่จะรู้สึกเจ็บปวดร้าว

“เย่หยาง เจ้าเป็นอะไรไป” เมื่อเห็นเย่หยางมีสีหน้าเศร้าหมอง คุณหนูใหญ่จึงถามขึ้นมา

เย่หยางสายศีรษะ แล้วผืนยิ้มออกมา “ไม่มีอะไร เพียงแค่นี้ก็ถึงเรื่องราวในอดีตนิดหน่อย”

“เกี่ยวกับสตรีที่เจ้ารักนะหรือ” คุณหนูใหญ่ถามอย่างแผ่วเบา

เย่หยางผงะไปครู่หนึ่ง แต่แล้วก็ผงกศีรษะ “อ้อ ข้าต้องแยกจากพวกนาง ไม่รู้เมื่อใดจะได้พบกันอีก”

“พวกนาง?” คุณหนูใหญ่รู้สึกฉงนใจ จึงเสียมารยาทเอ่ยถามอีกครั้ง “เย่หยาง เจ้าเล่าเรื่องของเจ้าให้ข้าฟังบ้างได้หรือไม่”

“ถ้าไม่สะดวกก็คิดเสียว่าข้าไม่ได้ถาม” ทันทีที่โพล่งออกไป คุณหนูใหญ่เริ่มรู้สึกเสียใจที่ไปซอกแซกเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น เช่นนี้จะทำให้บรรยากาศอึดอัดเสียเปล่าๆ

เย่หยางตอบกลับว่า “ไม่ได้ไม่สะดวก อย่างไรก็ตามเสียหนทางก็ยังอีกไกล หากไม่หาเรื่องพูดคุยจนน่าเบื่อแย่ พอดีข้าเองก็มีเรื่องอยากจะปรึกษาคุณหนูใหญ่อยู่เหมือนกัน”

ระหว่างการเดินทาง เย่หยางค่อยๆ เล่าเรื่องราวในอดีต
ของตนบางส่วนให้คุณหนูใหญ่ฟัง อาจเพราะเป็นประสบการณ์
ความเป็นความตายที่เก็บกดอยู่ในใจอย่างทุกข์ทรมาน แล้วก็
เป็นครั้งแรกที่มีคนยินดีรับฟัง เขาจึงเล่าเรื่องราวของตน เริ่ม
ตั้งแต่ที่เมืองปาฮวงไปจนถึงมหาภัยพิบัติฟ้าดิน ยกเว้นเรื่องของ
จิ่วเสวียนแล้ว เขาก็เล่าออกมาเกือบทั้งหมด

ตลอดทาง คุณหนูใหญ่รับฟังเย่หยางอย่างเจียบๆ โดย
ไม่เอ่ยอะไรสักคำ นางไม่สามารถจินตนาการได้เลยว่าบุรุษที่ดู
เข้มแข็งและร่าเริงผู้นี้ จะเคยผ่านความเจ็บปวดมากมายน
ขนาดนี้

โดยเฉพาะตอนที่เขาเล่าถึงเรื่องการจากลาของ
ฉู่เยียนหรันที่ทำให้ผมของเขาเปลี่ยนเป็นสีขาวในพริบตา นาง
จึงได้เข้าใจแล้วว่าผมสีขาวหมายถึงสิ่งใด

เมื่อเล่าจบ เย่หยางถอนหายใจด้วยความโล่งใจราวกับ
ร่างกายของเขาเบาขึ้นมาก เขายิ้มพูดว่า “ขอบคุณคุณหนูใหญ่ที่
รับฟังเรื่องราวยืดยาวของข้า ได้พูดออกมา ข้ารู้สึกสบายใจขึ้น
จริงๆ เอ่ คุณหนูใหญ่ร้องไห้หรือ”

คุณหนูใหญ่รีบเบือนหน้าหนี แล้วปาดน้ำตาเบาๆ พร้อมกับพูดด้วยน้ำเสียงขุ่นเคืองว่า “ใครร้องให้กันเล่า เจ้าอย่าพูดจาเหลวไหล”

เย่หยางรู้สึกขบขันในใจ ที่แท้คุณหนูใหญ่ที่แสนจะเย็นชา ก็มีมุมกระเจ้ากระงอดแบบเด็กสาวกับคนอื่นเขาด้วยเหมือนกัน จึงพูดพลางหัวเราะออกไปว่า “คุณหนูใหญ่ ขำบอกไว้แล้วว่า ขำไม่ใช่คนดี แม้แต่คุณหนูใหญ่ยังถูกขำหลอกเหมือนกัน”

เมื่อเห็นเย่หยางยิ้มแยมั้ม คุณหนูใหญ่รู้สึกหงุดหงิดอยู่ในใจ ‘เจ้าคนบ้า ผ่านเรื่องราวมาตั้งมากมายขนาดนี้ ทำไมถึงยังยิ้มได้อีกนะ’

“ข้าสงสารสตรีเหล่านั้น พวกนางคือความภาคภูมิใจแห่งยุคสมัย แต่กลับมาหลงรักคนใจร้ายอย่างเจ้า เจ้านี้ช่างชั่วร้ายจริงๆ” คุณหนูใหญ่โต้กลับด้วยความโมโห

เย่หยางตอบยิ้ม “คุณหนูใหญ่รู้ก็ดีแล้ว จะได้ไม่ถูกหลอกจนไม่รู้จะไปร้องให้ที่ไหน”

คุณหนูใหญ่หน้าแดงทันทันที คำพูดของเย่หยางกำลังหมายถึงตนใช่หรือไม่ ความโกรธของนางจึงยิ่งเพิ่มพูนขึ้น

“เย่หยาง เจ้าคนसारเลว!”

หลังจากตะคอกใส่เย่หยางแล้ว คุณหนูใหญ่ก็ก้าวเดินนำ
ขึ้นไปข้างหน้าโดยไม่สนใจเขาอีก

เย่หยางยกไหล่เล็กน้อย แล้วก็เดินตามหลังคุณหนูใหญ่
ไปพร้อมกับคนอื่น ๆ แต่แล้วเขาก็ตบศีรษะตัวเองดังบ๊อบ

‘ข้านี้เป็นหมูจริง ๆ จะรีบยั่วโมโหคุณหนูใหญ่ไปทำไมกัน
ยังไม่ได้ถามเรื่องที่ยากถามเลย ตอนนี้คุณหนูใหญ่โกรธขนาด
นี้ ถามอะไรไปคงไม่มีประโยชน์แล้ว’

แต่ตอนนี้ยังไม่ต้องรีบก็ได้ รอจนตนแข็งแกร่งเพียงพอ
คงจะสามารถสืบทอดตำแหน่งของพิภพเทพยุทธ์ได้ไม่ยาก

ตอนนี้สิ่งที่ขาดคือความแข็งแกร่ง ตอนนั้นที่ถูกดูดเข้าไป
ในกระแสความปั่นป่วนของมิติ ไม่รู้เลยว่าถูกพัดพามาไกล
แค่ไหน แต่เขามั่นใจว่าจะต้องไกลเกินกว่าที่เขาจินตนาการได้
แน่นอน

เมื่อก่อนตอนที่ศึกษาทฤษฎีว่าด้วยเรื่องของมิติ เขาได้
เรียนรู้หลักการพื้นฐานอยู่บ้าง เมื่อพูดถึงระยะทางที่สั้นที่สุด

ระหว่างสองตำแหน่ง ไม่จำเป็นต้องเป็นเส้นตรงเสมอไป แต่บางครั้งอาจไม่มีระยะทางเลยก็ได้

เหมือนกับระยะทางจากปักกิ่งไปเซี่ยงไฮ้ ถ้าเรามองระยะห่างนี้เป็นแผนที่แผ่นหนึ่ง แล้ววาดแกนไว้ตรงกลางจากนั้นก็นำปักกิ่งและเซี่ยงไฮ้มาพับบรรจบเข้าหากัน เช่นนี้ทั้งสองเมืองก็จะมีระยะห่างระหว่างกันอีกต่อไป

สาเหตุที่เหยหยางสามารถควบคุมการเคลื่อนย้ายผ่านมิติได้อย่างรวดเร็วเมื่อเข้าสู่ระดับบรรพจารย์ยุทธ์ก็ต้องขอบคุณทฤษฎีนี้

เหตุผลที่กระแสดວມປັນປ່ວນของมิติถูกเรียกว่าความปั่นป่วน ก็เพราะมันเกิดจากการทับซ้อนกันเข้าไปซ้ำมาของมิติจำนวนนับไม่ถ้วน ต่อให้เป็นการก้าวเท้าเพียงก้าวเดียว ก็อาจจะผ่านมิติมากมายนับไม่ถ้วน ดังนั้น เขาจึงเชื่อว่าระยะทางระหว่างตนเองในปัจจุบันกับพิภพเทพยุทธ์จะต้องไกลกันจนน่าตกใจอย่างแน่นอน

แต่โชคดีที่เขาได้รู้จากปากของเด็กหญิงตัวน้อยว่า
พิภพเทพยุทธ์ถูกเรียกว่าโลกเบื้องล่าง ดังนั้นก็น่าจะมีวิธี
สืบหาได้

นอกจากนี้ ตอนที่เขาทำลายพันธนาการของ
พิภพเทพยุทธ์ ความผันผวนน่าจะดึงดูดความสนใจของ
โลกเบื้องบน ในอนาคตก็น่าจะสืบหาข่าวคราวที่เกี่ยวข้องได้บ้าง

เมื่อเห็นว่าเย่หยางไปขัดใจคุณหนูใหญ่เข้า อีกสามคนจึง
หันหน้าหนีทำเป็นมองไม่เห็น ยังคงก้มหน้าเดินหน้าต่อไปโดยไม่
พูดอะไรสักคำ

ความมึนตึ๋นคำคืบกำลังจะคืบคลานเข้ามา แต่คุณหนู
ใหญ่ยังไม่มีคำสั่งให้หยุดพัก ทุกคนจึงจำต้องเดินหน้าต่อไป

ยามคำคืบของแดนเซียนมักมีสัตว์ร้ายโผล่ออกมาเป็น
ครั้งคราว แต่เมื่อมีคุณหนูใหญ่ผู้มีพลังระดับปฐมเซียนอยู่ด้วย
จึงไม่ค่อยมีสัตว์ร้ายกล้าออกมา

พวกเขาเดินทางอย่างต่อเนื่องโดยไม่หยุดพัก จนกระทั่ง
วันที่สาม พวกเขาก็หลุดพ้นจากป่าทึบ มาพบกับทะเลทรายที่
กว้างใหญ่

เมื่อก้าวเข้าสู่ทะเลทราย คิ้วของเย่หยางก็ขมวดขึ้น เขาสัมผัสได้ถึงแรงกดดันบางอย่างที่มีใช้แรงกดดันทางกายภาพ แต่เป็นแรงกดดันที่มาจากเจตจำนง

“พี่เผิง ทะเลทรายแห่งนี้มีที่มาอย่างไรหรือ” เย่หยางถาม สหายร่วมศึกษาอีกคนหนึ่ง

ชายที่เย่หยางเรียกว่าพี่เผิงมีพลังยุทธ์ในระดับเหนือยุทธ์ นามว่าเผิงหลุน เป็นคนซื่อๆ

“พี่เย่ ทะเลทรายแห่งนี้มีรัศมีกว้างใหญ่ถึงแปดล้านกว่าลี้ ว่ากันว่าเมื่อหลายร้อยล้านปีก่อน เคยมีผู้ทรงพลังระดับสูงสุด และผู้กล้าแกร่งเผ่ามารมาต่อสู้กันที่นี่ ทำให้ภูเขาละลายและแม่น้ำกลายเป็นผืนทราย”

เมื่อมองไปยังผืนทรายอันแว้งว้างไร้ขอบเขต เย่หยางถึงกับสลดหมายใจเข้าเอือกใหญ่ ที่นี่คือแดนเขียวน มิติเสถียร มั่นคง ถึงขนาดทำให้ภูผาธาราที่กว้างใหญ่กว่าแปดร้อยลี้ราบเป็นหน้ากลองได้ ช่างน่ากลัวจริงๆ

“พี่เฟิง บอกได้ไหมว่าสองผู้ทรงพลังนั้นมีพลังยุทธ์อยู่ในระดับใด” เย่หยางอดที่จะอยากรู้ไม่ได้ว่าระดับพลังยุทธ์แบบไหนกันแน่ที่มีพลังทำลายล้างเช่นนี้

เฟิงหลุนสายตีสีระ “ข้าไม่รู้เลย แต่ดูจากสภาพของทะเลทรายและเจตจำนงที่ยังหลงเหลืออยู่ เค้าว่าอย่างน้อยๆ ก็น่าจะอยู่ในระดับจอมเซียน”

“ระดับราชาเซียน”

เสียงของคุณหนูใหญ่ที่อยู่ด้านหน้าดังขึ้น ยามนี้น้ำเสียงของนางกลับมาเย็นชาเหมือนเดิมแล้ว จึงฟังไม่ออกว่านางอยู่ในอารมณ์ไหน

เย่หยางหดคอสงแล้วหุบปากให้สนิททันที แม้แต่ความฉงนใคร่รู้ก็รีบสะกดกลั้นไว้ เวลาแบบนี้ การปิดปากถึงจะเป็นทางเลือกที่ฉลาดที่สุด

บรรยากาศในขบวนกลับมาสู่ความอึดอัดเหมือนเดิม เมื่อฟ้ามีดลง คุณหนูใหญ่ไม่รีบเร่งเดินทางเหมือนเคย ข้ายังสั่งให้ทุกคนหยุดพัก

“ในเมื่อพวกเจ้าล้วนเป็นสหายร่วมศึกษาของข้า ข้า
จำต้องบอกเล่าเรื่องราวบางอย่างเกี่ยวกับสำนักศึกษาหลงเซียน
ให้พวกเจ้าได้เตรียมตัว”

คุณหนูใหญ่พูดกับทุกคนว่า “ครั้งนี้เมื่อพวกเราไปถึง
สำนักศึกษาหลงเซียนแล้ว ข้าจะได้เป็นศิษย์หลักโดยตรง ส่วน
พวกเจ้าจะต้องผ่านการทดสอบบางประการ ถึงจะสามารถเข้า
เป็นศิษย์ชั้นนอกได้”

เฟิงหลุนและคนอื่นๆ พยักหน้า เห็นได้ชัดว่าพวกเขาพอ
รู้ยู่บ้างแล้ว จึงไม่แสดงท่าทีแปลกใจ มีเพียงเย่หยางที่รู้สึก
ประหลาดใจเล็กน้อย

ทว่า คุณหนูใหญ่ไม่ได้อธิบายอะไรให้เย่หยางฟังเพิ่มเติม
นางพูดต่อว่า “เหตุผลที่ข้าเลือกพวกเจ้า ไม่ใช่เพราะพรสวรรค์
แต่เป็นเพราะนิสัยใจคอของพวกเจ้า ส่วนจะเป็นโชคหรือเคราะห์
นั้น พวกเจ้าควรเตรียมตัวให้พร้อม เพราะการแข่งขันระหว่าง
ศิษย์ในสำนักศึกษาหลงเซียนนั้นดุเดือดมาก การทะเลาะวิวาท
ถึงขั้นเลือดตกยางออกมิให้เห็นเกลื่อนกลาด”

เย่หยางถามด้วยความสงสัยว่า “แล้วทางสำนักไม่ทำอะไรเลยหรือ”

“หนึ่งในหลักการของสำนักคือผู้แข็งแกร่งถึงจะเป็นผู้ที่อยู่รอด เหมือนกับกฎการคัดสรรโดยธรรมชาติ แม้แต่ข้าที่เป็นศิษย์หลักก็ต้องเผชิญหน้ากับการแข่งขันนับไม่ถ้วนเช่นกัน จึงไม่สามารถดูแลพวกเจ้าได้ ดังนั้นพวกเจ้าควรคิดให้ดี ถ้าอยากจะถอนตัวตอนนี้ก็ยังไม่ทัน” คุณหนูใหญ่กล่าว

“คุณหนูใหญ่ พวกเราคือผู้บำเพ็ญเขียน สิ่งที่แสวงหาคือมรรคาสู่สวรรค์ พวกเรายินยอมที่จะฝ่าฟันด้วยชีวิต คุณหนูใหญ่มอบโอกาสให้พวกเราได้เข้าสู่สำนักศึกษาหลงเซียน พวกเราซาบซึ้งอย่างยิ่งแล้ว ไม่กล้ามีข้อเรียกร้องอื่นใดมากไปกว่านี้อีก” หนึ่งในสหายร่วมศึกษาเอ่ยขึ้นมา อีกสองคนก็พยักหน้าเห็นด้วย

“เย่หยาง แล้วเจ้าล่ะ” คุณหนูใหญ่ถามเย่หยางโดยตรง “กงเทียนเสี่ยวก็จะเข้าที่สำนักศึกษาหลงเซียนด้วย ข้าไม่กลัวเขาหรอก แต่เจ้าเคยมีเรื่องกับเขา เกรงว่าเจ้าอาจจะตกอยู่ในอันตราย”

“มาถึงขนาดนี้แล้ว จะไม่เข้าไปเรียนสักหน่อยก็น่าเสียดาย ข้าศึกมาใช้ขุนพลต้อนรับ น้ำมาก็ทำคันดินกัน สุนัขมาก็สะบัดแส้ใส่ ผู้ไม่หวังดีเข้ามาก็เือนไอ้จ๋อนชะ ข้าเย่หยางเคยกลัวใครที่ไหนกัน” เย่หยางตอบกลับยิ้มๆ

“พรวด...” คำพูดของเย่หยางทำให้คุณหนูใหญ่หลุดหัวเราะออกมา แต่นางก็ได้สติในทันทีว่านางไม่ควรหัวเราะในเวลานี้ จึงรีบหันศีรษะหนีไปทางอื่น แต่ก็อดไม่ได้ที่จะด่าทออยู่ในใจ ‘เจ้าคนบ้า บังอาจทำให้ข้าเสียหน้า’

เมื่อทุกคนแสดงความคิดของตัวเองเป็นที่เรียบร้อยแล้ว คุณหนูใหญ่ก็ไม่พูดอะไรอีก หลังจากนั้นเจ็ดวัน พวกเขาก็เดินทางผ่านพื้นที่ทะเลทราย และพบภูเขาสูงตระหง่านอยู่เบื้องหน้า

บทที่ 504 สำนักศึกษาหลงเซียน

ภูผาเขียวขจีงดงามปานภาพวาด ยอดเขาสูงเสียดฟ้ามุด
หายไปในกลุ่มเมฆ ปราณเซียนเวียนวนอยู่รอบไหล่เขา พกษา
โบราณแผ่กิ่งก้านสาขาเกี่ยวกระหวัดพันกันยุ่งเหยิง สัตว์ป่า
โอบยบินผ่านไปมาเป็นระยะๆ

ทัศนียภาพตรงหน้าทำให้เย่หยางตกตะลึง อดไม่ได้ที่จะ
ชื่นชมในใจว่าที่แห่งนี้ไซ้คือสวรรค์บนดิน

“ที่นี่คือทางเข้าของสำนักศึกษาหลงเซียน จากนั้นไปพวก
เจ้าต้องระวังตัวให้ดี หลังจากก้าวผ่านจุดนี้ไป ทุกคนล้วนเป็น
คู่แข่งของพวกเจ้า ต้องระวังตัวทุกชั่วขณะ” คุณหนูใหญ่เอ่ยด้วย
น้ำเสียงจริงจัง

“รุนแรงขนาดนั้นเลยหรือ” เย่หยางถามด้วยความ
ประหลาดใจ

“น่าจะรุนแรงกว่าที่เจ้าคิดไว้เสียอีก สำนักศึกษา
หลงเซียนไม่ชอบเลี้ยงคนไร้ประโยชน์ ผู้ที่ปรารถนาในทรัพยากร

ฝึกตนก็ต้องเหยียบย่ำผู้อื่นเพื่อปีนขึ้นไป” คุณหนูใหญ่มอง
เย่อย่างพลาฟพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

“ไม่ว่าอย่างไร พวกเราจะไม่หันหลังกลับ สำนักศึกษา
หลงเขียนคือความหวังเดียวของพวกเรา” หนึ่งในสามคนมองไป
ข้างหน้าและพูดอย่างแน่วแน่

พวกเขาทั้งสามเป็นผู้ฝึกตนไร้สังกัด แม้จะพอมี
พรสวรรค์อยู่บ้าง แต่ก็ไร้ภูมิหลังคอยหนุน พวกเขากำลังให้
ความสำคัญเป็นอย่างมากกับตำแหน่งสหายร่วมศึกษา นี่คือ
โอกาสเดียวสำหรับคนรากหญ้าเช่นพวกเขาที่จะได้ไต่บันไดขึ้นสู่
ยอดไม้เพื่อเป็นหงส์

แม้จะเห็นภูผาสองตระหง่าน แต่ก็ยังต้องใช้เวลาถึงสามวัน
เต็มๆ กว่าที่จะถึงเชิงเขา ภูเขาลูกนี้ใหญ่โตมโหฬารจนน่าตกใจ

เมื่อใกล้เชิงเขา พวกเขาเริ่มเห็นผู้คนที่กำลังมุ่งหน้าไป
ยังจุดหมายปลายทางเดียวกัน

เย่หยางพบว่าคนเหล่านี้เหมือนกับพวกเขา กลุ่มหนึ่งมีห้าคน หนึ่งในนั้นมีพลังยุทธ์ในระดับปฐมเซียน และอีกสี่คนที่เหลือเป็นผู้ฝึกตนระดับเหนือยุทธ์

เพียงแต่เมื่อคนเหล่านั้นมองเห็นกลุ่มของเย่หยาง ในแววตาต่างเต็มไปด้วยความระแวงระวัง มีบางคนถึงขนาดกระชับอาวุธแน่น ตั้งท่าเตรียมพร้อมลงมือทุกชั่วขณะ

เย่หยางเมินเฉยต่อสายตาที่ไม่เป็นมิตรเหล่านี้ เดินตามหลังคุณหนูใหญ่ด้วยความสงบ

ในที่สุดก็มาถึงเชิงเขา เบื้องหน้าคือประตูภูผาตั้งตระหง่าน

มีชายหญิงจำนวนหนึ่งนั่งขัดสมาธิอยู่บริเวณพื้นที่ลานโล่งกว้างด้านหน้าประตู การมาถึงของพวกเขาเย่หยางไม่ได้ทำให้พวกเขาเสียสมาธินัก ดูเหมือนว่าพวกเขาจะคุ้นชินแล้ว

แต่จู่ๆ กลับมีสายตาคมกริบราวกับกระบี่จ้องมองมาเย่หยางสัมผัสได้จึงหันมองไปยังทิศทางนั้น

เขาจำได้ทันทีว่าคนผู้นั้นคือกงเทียนเสี้ยว ผู้ที่ใช้กรงเล็บบีบกระดูกหัวไหล่ของเขาจนแตกที่จวนเยว่ ตอนนี้ใบหน้าที่กำลังมองเย่หยางผุดรอยยิ้มชั่วร้ายขึ้น

สายตาแมวหยอกหนูแบบนั้นทำให้เย่หยางรู้สึกไม่สบายอารมณ์ เขาจึงเหยียดกำปั้นชูนิ้วกลางให้อีกฝ่าย

“อย่าก่อความวุ่นวาย มีอัจริยะมากมายที่นี่ เจ้าควรรู้ว่าไม่ใหญ่ถึงดูดสายลม คนที่โดดเด่นจะยิ่งตกเป็นเป้าโจมตี ดังนั้นอย่าสร้างปัญหาให้ตัวเอง” แม้จะไม่เข้าใจว่าท่าทางของเย่หยางหมายถึงสิ่งใด แต่นางเชื่อมั่นไม่ใช่คำทักทายที่ดีแน่ๆ จึงเอ่ยเตือนเบาๆ

แต่คำเตือนนั้นสายไปเสียแล้ว ท่าทางของเย่หยางดึงดูดความสนใจของผู้คนส่วนใหญ่ในบริเวณนั้น

“ผมของชายคนนี้ดูดีมีเอกลักษณ์มากเลย นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าได้เจอผู้ชายที่มีเสน่ห์แบบนี้” ผมสีขาวของเย่หยางดึงดูดสายตาของสตรีไม่น้อยเลยทีเดียว

กงเทียนเสี้ยวเห็นว่าเย่หยางหยาบคายใส่ตน แว่ตาก็สาดปรายความโกรธขึ้น แต่เขาก็พยายามเก็บซ่อนอารมณ์ไว้

“พี่กง เหตุใดถึงได้มองเจ้าหนุ่มผมขาวแบบนั้น หรือว่าเขาเคยทำให้พี่กงชุ่นเคือง” ชายในชุดสีน้ำเงินที่อยู่ข้างๆ กงเทียนเสี่ยวถามด้วยความประหลาดใจ

“พี่หลือยาได้ล้อข้าเล่นเลย เขาไม่มีคุณสมบัติให้ข้าสนใจหรือก แคร้รู้สึกขวางหูขวางตานิดหน่อย” กงเทียนเสี่ยวตอบกลับพลางยิ้ม

คนที่พูดคุยด้วยคือเพื่อนสนิทของเขานามว่าหลี่ฉี เป็นบุตรชายของเจ้าเมืองเหมือนกัน พลันยุทธ์ของเขาอยู่ในระดับปฐมเซียนชั้นปลาย สถานะไม่ต่างไปจากกงเทียนเสี่ยวมากนัก

หลี่ฉีเพิ่งจะสังเกตเห็นคุณหนูใหญ่ที่ปิดบังใบหน้าด้วยหมวกสานและผ้าคลุมสีขาว จึงถามขึ้นมาว่า “ได้ยินว่าเมื่อหลายวันก่อนพี่กงเดินทางไปยังเมืองเทียนไห่เพื่อสู้ขอ ไม่ทราบว่าคุณลัทธิเป็นเช่นไร”

กงเทียนเสี่ยวยิ้มเล็กน้อยแล้วตอบว่า “ข้าถูกปฏิเสธ”

“อะไรนะ ถูกปฏิเสธ! ผู้มีพรสวรรค์เฉกเช่นพี่กงถูกปฏิเสธนะหรือ ดูท่าแล้วสายตาของแม่นางเยว่ฉีอคนนี้จะไม่ค่อยดีนัก” หลี่ฉีปลอบใจเขา

“ช่างเถอะ ข้าโตมาจนป่านนี้แล้ว เพิ่งเคยถูกผู้หญิง ปฏิเสธเป็นครั้งแรก แต่มันก็ทำให้ข้าสนใจนางมากขึ้น ข้าจะค่อยๆ ทำให้นางตกอยู่ในกำมือข้าให้ได้” กงเทียนเสี่ยวเหลือบมองคุณหนูใหญ่ มุมปากผุดรอยยิ้มชั่วร้าย

“พี่กงเป็นคนที่มีความปากเพียรจริงๆ แต่ข้าได้ยินมาว่าฝีมือของเยว่ฉีอไม่ธรรมดาเลย ดูเหมือนจะได้รับเทียบเชิญจากสำนักนานแล้ว แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดถึงเพิ่งจะมาในปีนี้” หลี่ฉีถามด้วยความสงสัย

“ต่อให้ฝีมือจะแนบขนาดไหน นางก็แค่ผู้หญิง หนีไม่พ้นเงื้อมมือข้าหรอก อ้อใช่ พี่หลี่ ข้ามีเรื่องอยากรบกวนท่านหน่อย” กงเทียนเสี่ยวพุดขึ้นมาอย่างกะทันหัน

“พี่กงมีสิ่งใดต้องการให้ช่วย เชิญบอกมาได้เลย” หลี่ฉีตอบ

“ข้ารู้สึกไม่ชอบหน้าเจ้าเด็กหนุ่มผมขาวคนนั้น ถ้าคนในบัญชาการของท่านเจอเขาระหว่างการทดสอบ ช่วยดัดแขนของเขาให้ข้าที” กงเทียนเสี่ยวมองเย่หยางที่อยู่ไกลออกไป

หลี่ฉีชมวดคิ้วเล็กน้อย “เหตุใดต้องรบกวนด้วย ในเมื่อไม่ชอบหน้าก็จัดการสังหารเสีย”

“พี่หลี่ หากสังหารให้ตายภายใต้คมดาบเดียว ความสนุกจะหายไป เรายังอีกยาวไกล หากไร้ความสนุก ชีวิตก็ไร้ความหมาย” ความเหี้ยมเกรียมผุดขึ้นในแววตาของกงเทียนเสี้ยว

“ฮ่าๆ พี่งูถูก เช่นนั้นข้าจะสังการลงไป แล้วจะบอกต่อไปยังสหายคนอื่นๆ ด้วย ยังไงเสีย โอกาสที่จะได้เจอเขา ระหว่างการทดสอบคงไม่มากนัก

“จะว่าไป หลังจากที่พี่งูถูกแบบนี้ ข้าเองก็ซึ้งรู้สึกว่่าเจ้าหนุ่มนี้ขวางหูขวางตาเสียจริง เพิ่งจะมาถึงก็ทำตัวโดดเด่นแล้ว” หลี่ฉีอดไม่ได้ที่จะยิ้มหยัน เพราะเขาเห็นหญิงสาวจำนวนมากต่างพินิจมองเจ้าหนุ่มผมขาวคนนี้อย่างสนใจใคร่รู้

“เจ้าคนดำชานี้ฝีมือไม่ได้ยอดเยี่ยม ท่านกำชับให้คนของท่านระวังตัวด้วย” กงเทียนเสี้ยวเอ่ยเตือน

“วางใจได้ คนของข้าล้วนอยู่ในระดับเหนือยุทธชั้นสูงสุด อีกนิดเดียวก็ก้าวเข้าสู่ระดับปฐมเซียนแล้ว จะจัดการเขาไม่ได้ เชียวหรือ” หลี่ฉีตอบกลับอย่างไม่ยี่หระ

“ก็จริงดังที่ท่านว่า เช่นนั้นข้าจะรอชม อนาคตยังมีโอกาส อย่าให้ตายในคราวเดียวเชียว เช่นนั้นคงหมดสนุกแน่ ๆ” กงเทียนเสี้ยวมองไปที่เย่หยางพลางบิตโค้งมุมปากขึ้น

กงเทียนเสี้ยวและหลี่ฉีสื่อสารกันโดยใช้พลังเซียน จึงไม่มีใครได้ยินบทสนทนาของพวกเขา ทว่า คุณหนูใหญ่ได้สังเกต พวกเขาอยู่ก่อนหน้าแล้ว

“เย่หยาง หลังจากที่เจ้าเข้าสู่การทดสอบ จงระวังตัวให้ มาก พวกเขาน่าจะรวมหัวกันวางแผนเล่นงานเจ้า” คุณหนูใหญ่ เตือน

เย่หยางมองไปที่คนทั้งสอง มุมปากกระตุกยิ้มหยัน โลก เซียนโหดร้ายกว่าโลกมนุษย์มาก พวกเขาสามารถวางแผนการ เลวร้ายกันได้อย่างโจ่งแจ้งแบบนี้

“คุณหนูใหญ่วางใจเถอะ ถ้าพวกเขาคล้ามาอยู่กับข้า ข้าจะทำให้พวกเขาเสียใจภายหลัง” เย่หยางพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย

แม้น้ำเสียงและอารมณ์จะไม่ยี่หระ แต่เมื่อผนวกกับท่าทางเฉยเมยแล้ว กลับชวนให้รู้สึกหนาวเหน็บไปถึงขั้วหัวใจ

‘ครึ้นนน’ ประตูเมืองสูงหลายร้อยจั้งเปิดออกอย่างเชื่องช้า คนกลุ่มหนึ่งค่อยๆ ปรากฏขึ้นตรงหน้า ผู้คนต่างทยอยกันลุกขึ้นยืน

ผู้ที่ออกมาจากประตูมีด้วยกันทั้งสิ้นสามคน คนแรกคือสตรีวัยยี่สิบปลายๆ เรือนกายสง่างาม ดวงตาคมกริบ ริมฝีปากบางเฉียบ ท่าทางมุ่งมั่น แคมองจากภายนอกก็รู้ได้ว่า นางเป็นคนที่แยกแยะความรักและความเกลียดชังได้ชัดเจน

เบื้องหลังของนางยังมีชายชราอายุราวๆ ห้าสิบปีอีกสองคน คนหนึ่งมีใบหูใหญ่ อีกคนมีจมูกแดง

รูปโฉมของสตรีนางนั้นพอผินนับได้ว่างดงาม แต่ชายชราทั้งสองที่ยืนอยู่เคียงข้างกลับยิ่งขับให้สตรีนางนี้ดูโดดเด่นและสง่างามขึ้น

คนทั้งสามต่างเปี่ยมไปด้วยรัศมีแห่งพลังเขียน โดยเฉพาะสตรีที่อยู่หน้าสุด เมื่อยืนอยู่เบื้องหน้าฝูงชน ผู้คนล้วนบังเกิดความรู้สึกบูชาเลื่อมใส

เมื่อกวาดตามองไปยังฝูงชนและสบสายตาเข้ากับคุณหนูใหญ่ แววตาของนางก็เปล่งประกาย ริมฝีปากผุดรอยยิ้มอบอุ่น

“เยร์วีเอ ในที่สุดเจ้าก็มา” สตรีนางนั้นเอ่ยด้วยน้ำเสียงเอ็นดู

คุณหนูใหญ่รีบขยับก้าวไปข้างหน้าและโค้งคำนับอย่างนอบน้อม “ขอบคุณในความรักและความเอ็นดูของผู้อาวุโส ขออภัยที่ทำให้ท่านต้องรอ”

สตรีนางนั้นยิ้มกล่าวว่า “สามปีก่อนข้าส่งเทียบเชิญให้เจ้า แต่เพราะความผูกพันพี่น้อง ทำให้เจ้าพลาดโอกาสทองในการฝึกฝนไปถึงสามปี เห็นได้ชัดว่าเจ้าเป็นคนให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์มากเพียงใด ข้าจะตำหนิเจ้าได้อย่างไร ในยุคสมัยที่มีการหลอกลวงกันมากมายเช่นนี้ คนแบบเจ้าหาได้ยากยิ่ง ถึงแม้จะพลาดเวลาไปบ้าง แต่มันก็พิสูจน์ให้เห็นถึงความดีงาม

ของเจ้า ดังนั้น ข้าขอถามข้าเหมือนเมื่อสามปีก่อน เจ้ายินดีจะเป็นศิษย์ของข้าหรือไม่”

คำพูดนี้ทำให้ฝูงชนตกอยู่ในความโกลาหล พวกเขาต่างรู้ดีว่าสตรีผู้นี้คือใคร สถานะของนางสูงส่งขนาดไหน!

“ขอบคุณผู้อาวุโสที่เมตตาเสมอมา ตลอดสามปีที่ผ่านมามีหากปราศจากความช่วยเหลือของท่าน น้องสาวของข้าคงจะจากไปนานแล้ว ยามนี้กิจธุระทางโลกของเยร์นือได้เสร็จสิ้นลงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ในเมื่อผู้อาวุโสไม่รังเกียจข้า เช่นนั้นเยร์นือคำนับท่านอาจารย์” เมื่อพูดจบ คุณหนูใหญ่ก็คุกเข่าลงทำความเคารพ

รอยยิ้มของสตรีผู้นั้นแบ่งบาน บ่งบอกชัดว่านางมีความสุขมากเพียงใด นางเคลื่อนตัวมาหาเยร์นือในพริบตา แล้วประคองอีกฝ่ายให้ลุกขึ้น ก่อนจะเปล่งวาจาอย่างอ่อนโยน “ในฐานะผู้ฝึกตน ไม่จำเป็นต้องใช้มารยาททางโลกเช่นนี้ ลุกขึ้นเถอะ ต่อไปอยู่กับอาจารย์ เจ้าจงตั้งใจฝึกฝน ข้าจะถ่ายทอดวิชาทั้งหมดให้เจ้า”

“ขอบคุณท่านอาจารย์” คุณหนูใหญ่ค่อย ๆ ลุกยืนตัวตรง

“คุณหนูใหญ่ ท่านคงไม่ได้คิดจะออกบวชใช่ไหม”
เย่หยางมองคุณหนูใหญ่ด้วยสีหน้าประหลาดใจ เพราะการ
สนทนาระหว่างทั้งสองดูจะแปลกๆ เล็กน้อย

ใบหน้างดงามของคุณหนูใหญ่อ่อนผ้าว นางตะคอกด้วยความ
โกรธว่า “ท่านอาจารย์อยู่ที่นี้ ห้ามพูดจาเหลวไหล”

เวลานี้สตรีนางนั้นเพิ่งจะสังเกตเห็นเย่หยาง จึงอดไม่ได้
ที่จะเหลียวมองเย่หยางด้วยความประหลาดใจเล็กน้อย แล้วพูด
ขึ้นว่า “กายาแข็งแรงมาก”

จากนั้นก็ส่ายศีรษะด้วยความเสียดาย “น่าเสียดายที่
พลังยุทธ์สูญสิ้น เย่วจื่อ นี่คือนายร่วมศึกษาของเจ้าหรือ”

“เรียนท่านอาจารย์ ใช่แล้วเจ้าค่ะ” คุณหนูใหญ่รีบตอบ

สตรีนางนั้นเหลียวมองเย่หยางและอีกสามคนที่เหลือ
แล้วก็ส่ายศีรษะเบาๆ “สหายร่วมศึกษาของเจ้าอ่อนแอเกินไป
แบบนี้ไม่ดีต่อเจ้าเลย”

คุณหนูใหญ่ตอบกลับว่า “แม้พลังยุทธ์ของพวกเขาจะไม่ได้ดีที่สุด แต่อุปนิสัยใจคอของพวกเขาสามารถพึ่งพิงได้มากที่สุด”

สตรีนางนั้นผงะเล็กน้อย ทันใดนั้นก็ตระหนกอะไรบางอย่างได้ จึงทอดถอนหายใจออกมา “เจ้านีละ เอาเถอะ ในเมื่อเจ้าตัดสินใจแล้ว อาจารย์ก็ไม่ฝืนใจ”

สตรีผู้นั้นจึงมือคุณหนูใหญ่เดินออกมาจากฝูงชน แล้วหันไปพูดกับทุกคนว่า “หลายคนอาจจะยังไม่รู้จักข้า ข้าขอแนะนำตัว ข้าคือซางเสียนเยว่ รองเจ้าสำนักของสำนักศึกษาหลงเชียนแห่งนี้”

เย่หยางรู้สึกตกใจเมื่อได้ยิน ไม่น่าแปลกใจเลยที่เมื่อครู่นี้ผู้คนต่างพากันส่งเสียงฮือฮา ในแววตาของทุกคนต่างเต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา ที่แท้อาจารย์ของคุณหนูใหญ่ก็มีตำแหน่งที่สูงส่งขนาดนี้

เย่หยางดีใจเป็นอย่างยิ่งที่มีคนหนุนหลังที่ยิ่งใหญ่ขนาดนี้ วันคืนต่อจากนี้น่าจะราบรื่นขึ้นมาก

ชาวเสียนเป่รว์หยุดชั่วขณะ ก่อนจะพูดต่อว่า “จากนี้ไปจะ
เป็นการตรวจสอบอายุกระดูกของศิษย์หลักทุกคน”

เย่หยางงู๋นง อายุกระดูก?

ตรวจสอบ

บทที่ 505 การทดสอบศิษย์ชั้นนอก

เย่หยางตกใจกับคำพูดของซางเสียนเยว่ อายุกระดูก? ตรวจไขกระดูกหรืออย่างไร ยุคนี้มีแบบนี้ด้วยหรือ

แต่แล้วเย่หยางก็รู้สึกอายกับความรู้น้อยของตัวเอง ในทันที ซางเสียนเยว่โบกมือเบาๆ แผ่นศิลาสูงราวหนึ่งจั้งปรากฏขึ้นตรงหน้าทุกคน

“ต่อไปนี้ ให้ทุกคนมาลงทะเบียนตามหมายเลขในมือ” ซางซราจมุกแดงที่อยู่ข้างๆ ซางเสียนเยว่ตะโกนขึ้น พร้อมกับหยิบบัญชีรายชื่อออกมา

ภาพตรงหน้าทำให้เย่หยางนึกถึงบรรยากาศวันแรกตอนที่เขาเข้าสู่สำนักเทียนอู่ในแดนมนุษย์ เพียงแต่คนที่อยู่ตรงหน้าในเวลานี้คือผู้บำเพ็ญเซียนที่ไม่อาจเอื้อมถึงได้ในสายตาของเขา ตอนนั้น

“สวีหมิง อายุกระดูก สี่สิบเจ็ด”

“จ้าวเพย อายุกระดูก สิบสอง”

“...”

สิ่งที่ทำให้เย่หยางประหลาดใจคือ อายุของคนเหล่านี้
ค่อนข้างมาก ไม่ได้อ่อนวัยอย่างที่เขาคิด

แต่เมื่อลองคิดดูอีกที ในโลกมนุษย์คนที่ก้าวเข้าสู่ระดับ
ปราชญ์ยุทธลั้วนเป็นชายชราอายุหลายพันปี สำหรับแดนเซียน
แล้ว คนอายุแค่นี้สามารถก้าวสู่ระดับปฐุมเซียนได้ถือว่าเป็น
อัจฉริยะที่หาได้ยากอย่างยิ่ง

“กงเทียนเสี่ยว อายุกระดูก สามสิบห้า”

กงเทียนเสี่ยวมองดูตัวเลขที่ปรากฏบนแผ่นศิลา แล้ว
มองไปรอบๆ ด้วยความภาคภูมิใจ เวลานี้ผู้คนมากกว่าครึ่ง
ได้ผ่านการตรวจสอบไปแล้ว และคนที่อายุน้อยที่สุดคือ
สามสิบแปดปี ตอนนี้จึงถือได้ว่าเขาเป็นคนที่อายุน้อยที่สุด

แม้จะไม่รู้ว่าแดนเซียนแห่งนี้ใช้วิธีการใดในการแยกแยะ
ว่าเป็นอัจฉริยะ แต่ดูจากท่าทางของกงเทียนเสี่ยวแล้ว เย่หยาง
เดาว่าก็คงไม่ต่างจากโลกมนุษย์เท่าใดนัก

ต่อจากนั้นยังมีคนอื่น ๆ เดินเข้าไปอีกเรื่อย ๆ แต่ไม่มีใคร
ทำลายสถิติของกงเทียนเสี่ยวได้ แม้จะดูแคลนกงเทียนเสี่ยว แต่
ก็ต้องยอมรับว่าเขาคนนี้พอมือดีให้อวดอ้างจริงๆ

“เย่วฉีเอ๋อ เจ้าเข้าไปด้วยสิ ขั้นตอนนี้ยังเป็นสิ่งจำเป็นอยู่”
ซางเสียนเย่วพูดพลางดึงมือเย่วฉีเอ๋อ

เย่วฉีเอ๋อพยักหน้า แล้วเดินไปยังแผ่นศิลา ก่อนจะทาบมือ
ขาวซีดตั้งน้ำค้างพร่างพราวลงไป

เมื่อเห็นนิ้วมือขาวผุดผ่องราวหยกของนาง บรรดา
ชายหนุ่มต่างใจสั่น มือที่งดงามสมบูรณ์แบบเช่นนี้ พวกเขาที่
เป็นผู้ฝึกตนระดับปฐมเซียนไม่เคยเห็นมาก่อนเลยจริงๆ

เย่หยางมองมือเรียวงามคู่นั้น แล้วนึกถึงใบหน้าครึ่งหนึ่ง
ที่เคยเห็น เขาอดไม่ได้ที่จะรู้สึกตื่นเต้นขึ้นในใจ ความงามของ
คุณหนูใหญ่จะต้องไร้ที่ติแน่ๆ

“เย่วฉีเอ๋อ อายุกระดูก ยี่สิบเจ็ด”

เสียงของชายชราจุกแดงที่ดังขึ้นทำให้ทุกคนตกตื่น
ศิษย์หลักทั้งหมดสับสนแปดคนในที่นี้ล้วนแล้วแต่เป็นผู้แข็งแกร่ง
ที่สุดจากสี่สิบแปดดินแดน

แดนเซียนกว้างใหญ่ไร้อาณาเขต เยว่จื่อไม่ได้เป็นที่รู้จัก
นัก คนที่เคยได้ยินชื่อของนางมีไม่มาก แต่ตัวเลขที่ปรากฏ
ออกมาทำให้ทุกคนตกใจ

ก่อนหน้านี้พวกเขาต่างได้ยินบทสนทนาระหว่างเยว่จื่อ
และซางเสียนเยว่ ถึงได้รู้ว่าเพราะเหตุผลบางอย่างทำให้เยว่จื่อ
เสียเวลาไปถึงสามปี

นั่นหมายความว่า เยว่จื่อได้รับเทียบเชิญจาก
สำนักศึกษาหลงเซียนตั้งแต่ตอนอายุสี่สิบสี่

การรับศิษย์ของสำนักศึกษาหลงเซียนไม่ได้ดูเพียงอายุ
แต่ยังพิจารณาจากปัจจัยอื่นๆ อีกด้วยไม่ว่าจะเป็นพรสวรรค์
ความสามารถในการเรียนรู้ รวมถึงความพากเพียร ดังนั้น ใน
สำนักศึกษาหลงเซียนจึงมีแต่ผู้แข็งแกร่ง

มีคำกล่าวที่ว่า ‘สำนักศึกษาหลงเซียนไม่ชอบเลี้ยงคนไร้
ประโยชน์’

ทุกคนพูดไม่ออกอยู่สักพักใหญ่ๆ ชางเสียนเย๋ว์มองเย๋ว์นือด้วยความยินดี นางภาคภูมิใจจริงๆ ที่รับลูกศิษย์คนนี้มา

ในขณะที่ก่งเทียนเสี่ยวมองเย๋ว์นือด้วยสีหน้าตกตะลึง เปลวเพลิงลูกโชนในดวงตา สตรีเช่นนี้ เขาต้องคว่ำมาครองให้ได้

“เฮอะ การลงทะเบียนศิษย์หลักเสร็จสมบูรณ์ ต่อไปก็ถึงตาเหล่าสหายร่วมศึกษาแล้ว” ชายชราอีกคนที่มีหูที่สะดุดตา เหลือบมองทุกคน แล้วหยิบสมุดบันทึกออกมา

ลำดับก่อนหลังตามลำดับของศิษย์หลักเมื่อสักครู่นี้ สหายร่วมศึกษาของผู้ที่เข้าทดสอบคนแรกจะเป็นคนกลุ่มแรกที่จะเข้าทำการทดสอบ

อย่างไรก็ตาม บรรดาสหายร่วมศึกษากลับแตกต่างจากศิษย์หลักมาก ไม่เพียงแต่พลังยุทธ์จะต่ำกว่าหนึ่งขั้น อายุยังอยู่ระหว่างแปดสิบถึงเก้าสิบปี

เย่หยางอดไม่ได้ที่จะรู้สึกสะท้อนใจ ในโลกก่อนหน้า คนอายุแปดสิบเก้าสิบปีเหมือนไม่ไถลฝั่ง จะมีแรงมากระโดดโลดเต้นเสียที่ไหน

แต่ที่นี้ คนที่อายุแปดสิบเก้าสิบกลับดูเหมือนวัยแรกรุ่น
การบำเพ็ญเขียนทำให้อายุขัยไร้กาลเวลา ในแดนเขียนแห่งนี้
แม้แต่ผู้ที่ไม่ได้ฝึกตนยังมีอายุยืนยาวถึงพันปี

สำหรับผู้บำเพ็ญมานานแล้ว ยิ่งแข็งแกร่งมาก อายุก็จะยิ่ง
ยืนยาวขึ้น สำหรับพวกเขาแล้ว เวลาไม่มีมากมายเหลือเฟือ

“พี่กง ท่านว่าเจ้าหนุ่มผมขาวคนนั้นจะมีอายุกระดูก
เท่าไร” หลี่ฉินมองดูการทดสอบของสหายร่วมศึกษาด้วยความ
เบื่อหน่าย จึงลองถามขึ้น

“อายุกระดูกเท่าไรเกี่ยวอะไรกับพวกเรา มันก็แค่ของ
เล่นเท่านั้น เมื่อใดที่อารมณ์ดีหรืออารมณ์บูดบึ้ง ก็เล่นงานมันให้
ตายไปเลย” กงเทียนเสี่ยวกล่าวอย่างดูแคลน

“อย่าสิ น้าเบื่อจะตาย ลองพนันดูใหม่ว่าใครจะเดาถูก”
หลี่ฉินเสนอ

“ก็ได้ ในเมื่อพี่หลี่รักสนุก เช่นนั้นก็มาเดิมพันกัน ดูซิว่า
ใครจะเดาได้ใกล้เคียงกับคำตอบที่สุด เราจะเดิมพันกันด้วย
ศาสตราเขียนของแท้ดีไหม” กงเทียนเสี่ยวพูดอย่างเรียบเฉย

“ฮ่าๆ สมกับเป็นจวนซานชิงจริงๆ ทั้งร่ำรวยทั้งใจถึง ถึงกับเติมพันด้วยศาสตราเขียน เช่นนั้นข้าจะยอมเนียนเนื้อทุ่มตามท่านแล้วกัน” หลี่ฉีหัวเราะรำ

“พี่หลี่ถ่อมตัวไปแล้ว ก็แค่ศาสตราเขียนชิ้นหนึ่งเท่านั้น จะเข้าตาพี่หลี่ได้ยังไง แค่เล่นสนุกเท่านั้น ข้าทายว่าเก้าสิบห้า พี่หลี่ ท่านละ” กงเทียนเสี่ยวกล่าว

“พี่กงเจ้าเล่ห์ยิ่งนัก ตัวเลขนี้ไม่สูงหรือต่ำเกินไป ทำให้ข้า ตกที่นั่งลำบากแล้ว” หลี่ฉีตริกตรองอยู่สักพักก่อนจะตอบออกมาว่า “ข้าเดาว่าเก้าสิบหก”

ทั้งสองสบตากัน แล้วระเบิดเสียงหัวเราะออกมา เห็นได้ชัดว่าต่างฝ่ายต่างมองเห็นความคิดของกันและกัน

“เย่หยาง ถึงตาเจ้าแล้ว” คุณหนูใหญ่พูดกับเย่หยาง

เย่หยางที่มัวแต่ใจลอยถูกเรียกขึ้นอย่างกะทันหัน เขา เพิ่งจะเห็นว่าทุกคนผ่านการทดสอบหมดแล้ว เหลือเพียงเขาคนเดียวเท่านั้น

“เจ้าหมอนี่คงไม่ใช่คนปัญญาอ่อนใช่ไหม เวลาแบบนี้ยัง
จะมาใจลอยอยู่ได้” มีคนร้องออกมาด้วยความประหลาดใจ
ใครๆ ต่างก็ตื่นเต้นจนตัวสั่น แต่เขากลับนั่งใจลอย

“รีบทดสอบเร็วเข้า อย่าชักช้าเสียเวลา” ชายชราหูกาง
มองเย่หยาง แล้วบ่นออกมาด้วยความหงุดหงิด

เย่หยางรู้สึกเกือเขิน จึงรีบวิ่งเข้าไป เขาใจลอยจนคิด
เป็นนิสสัยไปแล้ว เมื่อใดที่คิดอะไรบางอย่างก็จะเผลอคิดจนลืมตัว

มือใหญ่ทาบลงบนศิลาอักษรเบาๆ ตัวเลขปรากฏขึ้นมา
ทันที

“เย่หยาง อายุกระดูก ยี่สิบ...ยี่สิบ...เอ็ด” ชายชราหูกาง
มองดูตัวเลขบนหิน ยังคิดว่าตนอ่านผิด จึงตะกุกตะกักเล็กน้อย

“ยี่สิบเอ็ด?”

ทุกคนร้องอุทานออกมา แม้แต่คุณหนูใหญ่ก็ไม่ยกเว้น
นางไม่เคยคิดเลยว่าเย่หยางจะเด็กขนาดนี้

ม่านตาของกงเทียนเสี่ยวหดลง เขาเคยทดสอบพลังต่อสู้
ของเย่หยางมาก่อน แม้เขาจะสามารถสังหารอีกฝ่ายได้อย่าง

ง่ายตาย แต่สำหรับผู้ฝึกตนระดับเหนือยุทธ์แล้วยังถือว่า
แข็งแกร่งมากอยู่ดี

ผู้ฝึกตนระดับเหนือยุทธ์ในวัยเพียงยี่สิบเอ็ดปี พรสวรรค์
เช่นนี้เกรงว่าคงไม่ด้อยไปกว่าศิษย์หลักอย่างพวกเขามากเท่าไร

“พี่กงชนะ ข้าจะมอบศาสตราเขียนไว้ในภายหลัง” หลี่ฉี
ชายตามองเย่หยางแปลกๆ

“ไม่ต้องให้ข้าหอรอก เมื่อการทดสอบเริ่มขึ้น ใครก็ตามที่
ตัดแขนข้างหนึ่งของเขาได้ ท่านก็ให้รางวัลแก่คนผู้นั้นแล้วกัน”
กงเทียนเสี่ยวสายศิระพลางมองเย่หยางด้วยสายตาเยาะเย้ย

“แบบนี้ก็ดี” หลี่ฉีพยักหน้า แม้จะเป็นการเดิมพัน แต่
คำตอบนี้เกินความคาดหมายของคนทั้งสองไปไกล ‘นิดหน่อย’
ดังนั้น ทั้งคู่จึงรู้สึกเสียหน้าและไม่พูดอะไรต่ออีก

“เย่र्वื่อ สหายร่วมศึกษาของเจ้าคนนี้น่าสนใจจริงๆ แต่
น่าเสียดายที่ต้นเถียนของเขาถูกทำลายไปจนหมดสิ้น แต่ถ้าแค่
ถูกทำลาย ข้ายังพอจะขอร้องท่านเจ้าสำนักให้ช่วยเหลือฟื้นฟูให้
ได้ น่าเสียดาย ต้นเถียนของเขาปนเปื้อนด้วยพิษที่น่ากลัวอย่าง
ยิ่ง ทั้งต้นเถียนไม่เหลือสายใยชีวิตเลยแม้แต่น้อย ไม่เหลือ

ความหวังที่จะฟื้นฟูแล้ว” ชางเสียนเยวี่ใช้คำว่า ‘น่าเสียดาย’ ถึงสองครั้งติดกัน บ่งบอกว่าเป็นความเสียดายที่เกินกว่าจะบรรยายได้จริงๆ

คุณหนูใหญ่กัตรีมีปีกางดงามของตนเบาๆ น้ำตาที่เอ่อล้นมีจากล้นไว้ได้อีกต่อไป คำพูดของอาจารย์ได้ตัดความหวังอันริบหรี่ในใจนางไปโดยสมบูรณ์

ถ้าไม่ใช่เพราะน้องสาวของนาง เย่หยางคงมีโอกาสนะกลับไปสู่จุดสูงสุดได้ แต่ตอนนี้เขาต้องสูญเสียโอกาสไปอย่างสิ้นเชิง เมื่อมองแผ่นหลังของเย่หยาง หัวใจของนางก็รวดร้า

“เออละ การลงทะเบียนเสร็จสมบูรณ์แล้ว ต่อจากนี้ไปคือการประเมินของศิษย์ชั้นนอก” ชางเสียนเยวี่ขัดจังหวะความตื่นตะลึงที่เกิดจากเย่หยางของทุกคน ดึงดูดให้สายตาทุกคู่มองกลับมาที่นาง

“พวกเจ้าผู้เป็นสหายร่วมศึกษาจะต้องระวังให้ดี นี่เป็นโอกาสเดียวของพวกเจ้าที่จะได้เป็นศิษย์ชั้นนอกของสำนักศึกษาหลงเชียน การทดสอบนั้นง่ายมาก หลังจากเข้าสู่ประตูภูผาบานนี้แล้ว แค่เดินขึ้นไปเรื่อยๆ จนถึงยอดเขา ก็

ได้รับสิทธิ์เป็นศิษย์ชั้นนอกแล้ว” ซางเสียนเยว่ขึ้นไปประทับที่ประตูบานใหญ่ด้านหลัง ซึ่งเปิดออกไปสู่ป่าที่เขียวสดจนน่าขนลุก

ซางเสียนเยว่มองไปยังผู้คน แล้วพูดอย่างจริงจังว่า “การประเมิณนั้นเรียบง่ายมาก แต่เนื้อหาไม่ได้ง่ายแบบนั้น

“สำนักศึกษาหลงเชียนไม่ได้มีกฎเกณฑ์มากมาย เพราะกฎเกณฑ์คือพันธนาการของผู้แข็งแกร่งที่มีต่อคนที่อ่อนแอกว่า ในสำนักศึกษาหลงเชียนแห่งนี้ พวกเจ้าอย่าได้พูดถึงความยุติธรรม เพราะมันคือเรื่องที่น่าขบขันและไร้เดียงสายิ่งนัก

“ในสำนักศึกษาหลงเชียน ผู้แข็งแกร่งเท่านั้นที่จะสามารถฝึกฝนได้อย่างผ่าเผย ผู้อ่อนแอทำได้เพียงคิดหาวิธีเอาตัวรอดภายใต้สภาวะที่ยากลำบากและแสวงหาโอกาสที่จะลุกขึ้นเท่านั้น

“ดังนั้น อัตราการเสียชีวิตในสำนักศึกษาหลงเชียนจึงสูงมาก พวกเจ้าจงคิดให้ดี เพราะสิ่งที่พวกเจ้าจะต้องเผชิญไม่ใช่แค่ความยากลำบากในการฝึกฝน แต่ยังรวมถึงศัตรูที่อยู่รอบตัว”

หลังจากพูดจบ ซางเสียนเยว่จึงใจเลื่อมมองทุกคน เมื่อเห็นว่ามีบางคนใบหน้าซีดขาวเล็กน้อยก็ผงกศีรษะ “ดังนั้น

ตอนนี้ข้าจะให้โอกาสอีกครั้ง ผู้ที่ต้องการถอนตัวสามารถก้าวออกมาได้ เพราะเมื่อเข้าสู่การประเมิณแล้ว ชีวิตและความตายจะขึ้นอยู่กับโชคชะตาเท่านั้น”

ทุกคนกลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก พวกเขาไม่เคยคิดเลยว่าสำนักศึกษาหลงเซียนที่ไผ่ผืนจะเป็นสถานที่ที่โหดร้ายเช่นนี้

อย่างไรก็ตาม ไม่มีผู้ใดถอนตัว เพราะโอกาสนี้หาได้ยากมาก พวกเขาต่างโอบอุ้มเป้าหมายที่จะก้าวเข้าสู่สำนักศึกษาหลงเซียนและโจนทะยานขึ้นไปบนท้องฟ้า

โดยเฉพาะสหยาบรวมศึกษาเหล่านี้ พวกเขาไม่ได้มีภูมิหลังครอบครัวที่แข็งแกร่ง นี่จึงเป็นโอกาสหนึ่งเดียวที่พวกเขาจะได้ลืมตาอ้าปาก

หากพลาดไป อายุจะมากขึ้นเรื่อยๆ การฝึกฝนก็จะยากขึ้นเรื่อยๆ เช่นกัน ต่อให้พยายามแค่ไหนก็ยากจะประสบความสำเร็จ ติดอยู่กับความคับข้องใจไปตลอดชีวิต

ในฐานะผู้ฝึกตน พวกเขาต่างมีความมุ่งมั่น แม้จะตื่นกลัวอยู่บ้าง แต่ก็ไม่มีผู้ใดยอมล้มเลิก

“ในเมื่อไม่มีใครถอนตัว เช่นนั้นข้าทำได้เพียงขออวยพรให้พวกเจ้าโชคดี” ชาวเสียนเยว่โบกมือ แล้วแค้นเสียงตะโกนออกมา “การประเมณศิษย์ชั้นนอก เริ่มได้”

ทันทีที่เสียงของชาวเสียนเยว่สิ้นลง สหายร่วมศึกษาทั้งหมดวิ่งกรูเข้าไปในประตูอย่างบ้าคลั่ง ผู้ฝึกตนระดับเหนือยุทธ์สองร้อยกว่าคนจากสี่สิบแปดเมืองหลังไหลไปข้างหน้าราวกับกระแสน้ำ

เมื่อเห็นทุกคนวิ่งทะลุเข้าไปข้างในอย่างบ้าคลั่ง เย่หยางได้แต่ลอบส่ายศีรษะ คนเขาก็พูดอยู่ว่าขั้นตอนน่าจะเรียบง่าย แต่เนื้อหาไม่ได้ง่ายตายเลย วิ่งเร็วเท่าไรก็ยังเสียเปรียบเท่านั้น สมอมของคนพวกนี้มีแต่โคลนหรืออย่างไร

หลังจากที่ทุกคนเข้าไปหมดแล้ว เย่หยางถึงค่อยๆ ก้าวเดินเข้าไปในประตู

เมื่อเห็นแผ่นหลังของเย่หยางค่อยๆ หายไปในประตูใหญ่ คุณหนูใหญ่ก็กำมือแน่น

เทพยุทธ์ล้างสวรรค์ เล่ม 12

灵武弑九天

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《灵武弑九天》 Vol.12

Author: 平凡魔术师 Ping Fan Mo Shu Shi

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd. Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นฉบับบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

平凡魔术师 Ping Fan Mo Shu Shi

เทพยุทธ์ล้างสวรรค์ เล่ม 12 / 平凡魔术师 Ping Fan Mo Shu Shi : เขียน; ธนัฐญาวัล และ

ปะการังสีเพลิง: แปล จาก 灵武弑九天.— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 645 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ธนัฐญาวัล และ ปะการังสีเพลิง ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-8202-0